

811.163.41'366

811.163.41'367.625

811.163.41:929 Стакић М.

<https://doi.org/10.18485/sj.2020.25.1.3>

БИЉАНА С. САМАРЦИЋ*

Универзитет у Источном Сарајеву
Филозофски факултет Пале

Оригинални научни рад

Примљен: 15. 10. 2019.

Прихваћен: 15. 01. 2020.

ГЛАГОЛСКЕ ОСНОВЕ У СРПСКОМ
ГРАМАТИЧКОМ СИСТЕМУ
(ПОД ЛУПОМ ПРОФЕСОРА МИЛАНА СТАКИЋА)

У раду се посматрају и критички представљају најважнији резултати и доприноси професора Милана Стакића научној мисли у свјетлу српске и словенске лингвистичке мисли, кроз питање глаголских основа у српском граматичком систему. Структуром инфинитивних и презентских основа у српском језику бавио се у више својих радова. Професор Стакић је репрезентативно научно име палеославистике, које већ деценијама богати својим знањем ступце сваког важнијег филолошког часописа код нас и у региону.

Кључне ријечи: Милан Стакић, инфинитивна основа, презентска основа, дијахронија

Професор Милан Стакић питање глаголских основа у српском граматичком систему анализирао је у многим својим радовима. Бавио се њиховим дефинисањем и одређивањем, затим разматрањем њихове структуре у оквиру структуре глаголских облика што подразумева њихов однос са морфолошким наставцима, као и њиховим међусобним односом у систему глаголских облика (Стакић 2010: 96). Одређивање (налажење) инфинитивне и презентске основе је према професору „и најважније питање у конјугацији, јер правилно

* vsbiljana@gmail.com

утврђена основа условљава и правилне наставке. А правилно одређивање глаголских основа зависи од дефинисања њихове функције” (2018а: 179). Познато је да се инфинитивна основа одређује на два начина у зависности од тога да ли се инфинитив завршава на *-ти* (тад се инфинитивна основа добија кад се од инфинитива одбије наставак *-ти*) или на *-ћи* и *-сти* (у ова два случаја се инфинитивна основа добија од 1. лица аориста одбијањем наставка *-ох*). Иако је било покушаја да се овај процес уједначи, на начин да се инфинитивна основа од свих глагола добије одбијањем наставка за 1. лице аориста *-х* (*-ох*), „то се није показало исправним јер неки глаголи имају и аналошке облике аориста, па бисмо, на пример, уместо правилне инфинитивне основе сме-/ти/, зна-/ти/, има-/ти/ и слично добили погрешну: смед-/ох/, знад-/ох/, имад-/ох/ и сл.” (Стакић 2018а: 180). И за презентску основу, као и за инфинитивну, важи исто правило – а то је да њено правилно одређивање зависи од дефинисања. „Ако је презентска основа `онај непроменљиви, исти део презента у свим лицима јединине и множине`, онда се она формално одређује, тражи се заједнички фонемски скуп који не мора имати морфемску структуру и налази се у 3. лицу множине презента, нпр. *викн-* од глагола *викнути* (Барић et al. 1979: 158). Ако је, пак, презентска основа део речи који повезује значење корена са граматичком категоријом дате речи, онда је она обавезно сложена морфемска структура, састављена из корена (или општег дела) и наставка за презентску основу, нпр. *вик-не-* од поменутог глагола *викнути*. У презентској основи морала би бити видљива веза коренске и основинске морфеме и зато би се она могла одредити у било ком лицу осим у 3. лицу множине” (Стакић 2010: 101). Дакле, не слаже се М. Стакић са оним граматичарима који покушавају презентску основу одредити преко 3. лица множине. „Тада наставци нису јединствени, има их више, како код којег аутора, на пример:

-ем, -еш ... пиј-ем, пијеш ...
-м, -иш ... има-м, има-иш ...
-им, -иш ... кос-им, кос-иш ...” (Стакић 2018а: 180).

Другим ријечима, М. Стакић сматра да се презентска основа не може добити од 3. лица множине „јер је услед давних гласовних промена у том лицу окрњена: у завршетку *-у* (*пек-у*) и *-е* (*нос-е*) садржи се некадашњи наставак презентске основе и део старог (праиндоевропског) наставка 3. лица множине презента” (исто). Ово Стакићево тумачење потврђује и историјски развитак. Наиме, старословенски језик, као први писани или књижевни језик Словена, и стари српски језик наслиједили су из прасловенског језика четири тематске врсте презентских основа. Њих је А. Лескин разврстао према основинском наставку на: 1) *-о/е-*, 2) *-но/не-*, 3) *-јо/је-* и 4) *-и-* врсту. Пета је била атематска. Професор Стакић врло јасно на примјерима показује зашто се по њему не може у 3. лицу множине одређивати пуна презентска основа. Докази које даје су сљедећи:

„1) Презентској основи је (...) већ *одузет* наставак у 3. л. множине и он је (...) *стопљен* са делом старог наставак за то лице, па смо тако добили *данашиње завршетке* -у и -е. Она је, дакле, у овом лицу (само у овом лицу!) историјски окрњена, сведена на глаголски општи део (најчешће – корен глагола).

2) Они који би да нађу пуну презентску основу у 3. л. множине, заправо је своде или на *корен: зѣб- у зѣб-у, пер- у пер-у, мог-у* (они *мог-у* итд., или на *недефинисани фонемски скуп: пџ- у пџ-у, викн- у викн-у, отм- у отм-у* (...)

3) Број наставака се знатно увећао” (Стакић 2018а: 182–183).

Другим ријечима „у презентској основи морала би бити видљива веза коренске и основинске морфеме и зато би се она могла одредити у било ком лицу осим у 3. лицу множине”, закључује Стакић (2008а: 358) и наглашава да је проблем управо настао „када су се јавили покушаји да се управо у 3. лицу множине одреди полазна, пуна презентска основа. А то није изводљиво ни што се тиче основе, ни што се тиче наставака. Презентска основа тако добијена сводила би се или на корен (*зебу-у, ид-у, мог-у, нос-е, вид-е* и сл.) и тако се често изједначавала са инфинитивном основом, или пак на фонемски скуп којем је тешко одредити морфемску структуру (*викн-у, отм-у, куцн-у, допр-у, прекр-е* и сл.” (2008а: 359–360). Овакво одређивање презентске основе – у 3. лицу множине – „нарушава њихов јединствен систем и знатно повећава њихов број, путем необјашњиве перинтеграције основинских наставака или делова основинских наставака (*викн-ем* место *викне-м* и сл.)” (Стакић 2008а: 360).

Неки научници, нпр. Љубомир Стојановић, поред инфинитивне и презентске издвајају и трећу, коју је Стојановић назвао *глаголска основа* (Стојановић 1925: 32–33, 1926: 11–13), а која се добија када се од основе времена садашњег одбије наставак којим је та основа постала. Александар Белић, са правом, сматра М. Стакић, критикује термин *глаголска основа*, јер су све основе о којима је ријеч управо глаголске (в.: Белић 1999: 330). Стакић констатује да је важно да се она увијек и лако издваја, док је друга ствар „како ћемо је звати – да ли онако како је предложио Љ. Стојановић или *глаголски општи део* како је најчешће чинио А. Белић или на неки трећи начин” (2008а: 353).

Стакићеву пажњу, као истакнутог изучаваоца палеославистике, заокупљивала је структура инфинитивних и презентских основа увијек у дослуху са дијахроном структуром, тј. у анализу је као прави палеослависта укључивао шест познатих, наслеђених из прасловенског, инфинитивних основа у савременом српском језику и пет презентских. Када се „под лупу” стави словенски глагол, научници су показали да се у словенским језицима сачувао „тај стари општеиндоевропски систем у оним случајевима у којима се сачувао – не као систем, као жив језички однос, као жива творачка веза, него као група засебних, етимолошких, семазиолошки сродних глагола. Другим речима, сачували су се само чланови некадашњег основинског огњишта – као засебни, лексички засебни глаголи” (Бошковић 2000: 172). Али, како истичу и Р. Бошковић и М. Стакић, главна карактеристика словенског глаголског система је та што сваки

глагол у том систему има двије основе, презентску и инфинитивну, али „није важно што сваки глагол у словенском глаголском систему има две основе – није то толико важно колико је важно нешто друго – што те две основе које се формално разликују међу собом, имају увек исто значење, имају увек исту видску вредност. То је важно, то је нешто што није индоевропско, општеиндоевропско, то је нешто словенско и специфично, нешто ново” (Бошковић 2000: 172). Професор Стакић прави је настављач у научним водама професора Бошковића. Учио је од њега, а онда и сам као учитељ преносио своје знање млађим колегама. Другим ријечима, глаголске основе у српском граматичком систему биле су честа тема радова професора Стакића, и то увијек предочавана из угла Упоредне граматике словенских језика.

Познато је да инфинитив у српском језику има три завршетка: *-ти*, *-ћи* и *-сти*. Међутим, само је први наставак (граматичка морфема), а остала два су фонолошки завршеци настали још у старом прасловенском језику усљед одређених гласовних промена, и немају морфемски карактер (*рећи*, *нацми*). Сви глаголи који се завршавају на *-ћи* и *-сти* наслијеђени су из прасловенског језика, тј. прецизније речено „скоро сви, јер у српском (од свих словенских језика – само у српском!) неки су глаголи на *-ћи* постали аналогичом, под утицајем глаголског вида. Ради се о глаголима свршеног вида који су променили свој првобитни облик под утицајем примарних глагола *рећи*, *лећи* и сл. Такви су глаголи: *таћи* = *такнути*, презент *такнем*, *маћи* = *макнути* – *макнем*, *дићи* = *дигнути* – *дигнем*, *нићи* = *никнути* – *никнем*, *пући* = *пукнути* – *пукнем* итд.” (Стакић 2018а: 181). Ови глаголи нису начињени по познатом моделу инфинитивна основа + наставак „него аналогичом, јер језичко осећање никад не издваја *ћи* ни *сти* као наставак, нити део испред тих завршетака као инфинитивну основу” (Стакић 2018а: 181).

„Да фонолошки завршеци *-ћи* и *-сти* нису наставци, показује и формална анализа таквих глагола” (Стакић 2007: 167). И управо тако, научном анализом, професор Милан Стакић прати у радовима грађење нових глагола у савременом српском језику. Инфинитив је по поријеклу глаголска именица. Међутим, замагљено је у науци питање од ког је облика некадашње глаголске именице на *tis* настао. Нема категорију лица, времена, броја и начина, те је као такав облик, коме је значење именовање радње, стања и збивања, постао идеалан за грађење нових облика. Инфинитив има двоморфну структуру: *граматичка основа + наставак за облик*. Српски језик је из старог прасловенског слоја наслиједио шест инфинитивних основа: 1) глаголи са инфинитивном основом без наставка готово су искључиво коријенски (коријен се могао завршавати на сугласник и самогласник: *рећи* < *rek-ti, *чу-ти*); 2) глаголи са основом на -ну, који су по поријеклу изведени од глаголских основа, али се данас сматрају правим, неизведеним глаголима (*венути*, *гранути*, *гинути*); 3) глаголи са основом на -е/је (од *ѣ*) (*сврбјети*, *трпјети*); 4) глаголи са основом на -и (*садити*,

точити) – у савременом српском језику највише је ових глагола изведених помоћу *-и* од именица (*кречити*, *женити*) и придејва (*пунити*); 5) глаголи на *-а* (*орати*, *тесати*) – ако се ово *а* додавало на глаголске основе на *-ы*, развијао се наставак *ва* (у којем је *в* хијатски глас) (*бы-ти*: *бы-ва-ти*); 6) глаголи који су у коријену имали дифтонг: **kou-*, **trou-*, додавањем *-а* добијало се *-ова* (*ковати*, *тرواتи*). „Будући да завршеци *ћи* и *сти* никад нису могли постати инфинитивни наставци, сви глаголи који се тако завршавају су стари, наслеђени из прасловенског језика. Нових нема јер се није могао успоставити творбени модел: *творбена основа* (*опити део*) + *суфикс* + *наставак за инфинитив* = *изведен глагол*. То не значи да ови глаголи нису могли добијати префиксе, – јесу као и сви други, нити да после распада прасловенске заједнице, на српском терену међу глаголима на *-сти* није се могао појавити и понеки нови глагол (упор. стсл. *greti*, *grebo*, срп. *зрести* где је *б/п* унето из осталих облика, а *с* добијено аналогијом према другим глаголима са завршетком на *сти*). Таквих појава је било, али се није могао створити творбени модел за грађење нових глагола на *-ћи* и *-сти* зато што се у тим завршецима налази и део старе инфинитивне основе на сугласник, а кад год се тако догоди – да се део основе и део наставка, услед гласовних промена, стопе у нов завршетак, део речи испред тог завршетка не може бити нова граматичка морфема, нова основа”, закључује М. Стакић (2007: 167). Стављајући под лингвистичку „лупу” шест наслеђених инфинитивних основа, М. Стакић закључује да је само прва, коријенска остала непродуктивна. Са друге стране, све остале су добиле и улогу глаголског суфикса, поред основинског наставка. Тако нпр. основе на *-ну* и *-ова* задржале су свој облик, али и стекле велику продуктивност. Највећу продуктивност, сматра М. Стакић, добиле су основе на *-а* и *-и*. „Њихови наставци су и сами постали суфикси за извођење нових глагола, али будући да се састоје од једног гласа и то вокала, што није одлика новијих суфикса, разумљиво је што су се испред њих јављали други суфикси, најчешће именички и придевски. У тој контаминацији *а* и *и* задржавали су и суфиксално, итеративно и каузативно значење и функцију обличавања, функцију наставка инфинитивне основе”, закључује Стакић у раду *Структура инфинитива и инфинитивних основа у српском језику* (2007). Његову пажњу заокупљивали су и морфолошки дублети глаголских облика од инфинитивне основе. На основу изузетно обимне грађе из савременог српског језика, која је подрасујемала примјере дублетних облика прикупљених из шестотомног *Речника српскохрватског књижевног језика* Матице српске и *Правописног речника у Правопису српскохрватског књижевног језика* Матице српске 1960, професор Стакић објаснио је како и зашто настају морфолошки дублети, чему служе и како се понашају, тј. дистрибуирају у савременом српском језику. На тај начин је отворио једну тему у србистици о којој није много писано у науци, тј. којој није поклањана довољна научна пажња. Другим ријечима, М. Стакић се ухватио у коштац са тешком проблематиком, јер је приказао систем свих глаголских морфолошких дублета,

и не само то – дао историјску димензију њихова настанка и осликао њихову улогу у језику данас. Тим питањем се посебно бавио у раду *Морфолошки дублети глаголских облика од инфинитивне основе* (2018) објашњавајући чему служе и како се уопште даље развијају у српском језику. Под морфолошким дублетима М. Стакић подразумева „различите форме одређеног глаголског облика, у овом случају од инфинитивне основе, од истог глагола, различите облике, на пример, инфинитивна (*дигнути* и *дићи*), аориста (*отргнух* и *отргох* од *отргнути*), имперфекта (*тецијаш* и *течаш* од *тећи*), радног глаголског придева (*затегнуо* и *затегао* од *затегнути*), трпног глаголског придева (*откривен* и *открит* од *открити*), глаголског прилога прошлог (*затегнувши* и *затегавши* од *затегнути*) (2018: 283). Стакић закључује „да од свих глаголских облика начињених од инфинитивне основе инфинитив има највише дублетних облика” (2018: 284). Наиме, сви остали облици, односно – аорист, имперфекат, глаголски придјев и глаголски прилог прошли, као и њихови дублети, продукт су морфолошког уобличавања, док је инфинитив резултат творбеног процеса. У многим својим радовима управо се појединачно бавио овим глаголским облицима (2012, 2013, 2014). Дакле, исцрпном анализом професор Стакић доказује и закључује следеће:

- 1) Најчешћи дублетни облици инфинитива су код глагола са инфинитивном основом на *-ну*, а презентском на *-не-* (трећа Стевановићева врста) – „Глаголи са инфинитивом на *-ну-ти* најчешће имају и паралелни облик са завршетком *-ћи*. Ти облици су или равноправни или се предност даје једном, а други се упућују на њега” (2018: 284) и разврстава их на: 1) *-ну-ти* и *-ћи* или *-ћи* и *-ну-ти* (равноправна употреба) и то: а) прости, непрефиксални глаголи, б) префиксални глаголи са мотивним глаголима у живој употреби, в) префиксални глаголи без мотивних глагола у самосталној употреби; 2) *-нути* и *-ћи* в. *-нути* (облик на *-ну-ти* је основни, а онај на *-ћи* се упућује на њега); 3) *-нути* в. *-ћи* и *-ћи* (облици на *-ну-ти* упућују се на оне на *-ћи*).
- 2) Највише дублетних облика аориста имају глаголи III Стевановићеве врсте, са односом основа *-ну/-не-* (Стакић 2018: 292).
- 3) Код имперфекта нема много дублетних облика, а разлог је „што се ти дублети своде, мање-више, на двојаке наставке и не само у познатој чињеници да се овај облик гради само од имперфективних глагола него и међу њима, углавном, од оних чија се инфинитивна основа завршава на сугласник” (Стакић 2018: 296).
- 4) Кад је у питању трпни глаголски придјев, проф. Стакић научном апаратом доказује да се он „као претеритални глаголски облик, гради само од инфинитивне основе” (2018: 298). О томе је, такође, писао и у раду *Морфолошка структура трпног глаголског придева у српском језику* (2014). Стакић закључује да се сви дублетни облици своде на

облике трпног глаголског придјева који се граде од истог глагола (од његове инфинитивне основе) помоћу двије врсте наставака. На основу прикупљене грађе из *Речника српскохрватског књижевног језика I–VI* (Матица српска, Нови Сад 1967–1976. г.) показао је да у савременом српском књижевном језику постоје три наставка за грађење трпног глаголског придјева и да се сваки од њих код свих глагола додаје на инфинитивну основу. Закључак професора Стакића је: „Трпни глаголски придев, претеритни глаголски облик, у савременом српском језику гради се увек од инфинитивне основе. Нема ниједног примера од оних који су код наших граматичара наведени као доказ да се овај облик од неких глагола гради од презентске основе – да се много лакше и без икаквог проблема не може начинити од претеритне, инфинитивне основе” (2018а: 193).

- 5) Кад су у питању радни глаголски придјев и глаголски прилог прошли, Стакић закључује да им дублетни облици имају исто објашњење.

Професора Стакића интересовали су и дублетни облици од презентске основе. Тим питање бавио се у раду *Дублетни глаголски облици од презентске основе* (2015). Презентска основа, као што се зна, може бити двојака: тематска и атематска. Насљеђени систем имао је четири тематске врсте и пету атематску врсту презентске основе. То су са тематским суфиксима: 1) -е/о-, 2) -не/но-, 3) -је/јо-, 4) -и-, 5) атематска.

Дакле, главну карактеристику словенских глагола чине њихове основе – презентска и инфинитивна (аорисна). Први је глаголе према инфинитивној основи подијелио Ј. Добровски (класификовао их је у шест врста), а затим је ту подјелу прихватио и дјелимично модификовао Ф. Миклошич, а од њега Ђ. Даничић, Т. Маретић и други (в: Стакић 2010: 81). Подјелу глагола на основу презентске основе као главног критеријума, увео је у научну јавност А. Лескин (подјела на пет врста). У српској лингвистичкој науци ту подјелу је прихватио и проширио Љ. Стојановић у својим граматицима. М. Стакић је у раду *О глаголима са презентском основом на -а- (I)* (2010: 80–88) дао поглед на историју овога питања и приједлог синтезе.

У науци се зна да је на обликовање инфинитивних и презентских основа у српском језику утицало неколико фактора: а) насљеђе из прасловенског језика; б) гласовне промјене; в) дијалекатска разуђеност; г) успостављање видских парова; д) продуктивност – модели грађења и слично. За разлику од праиндоевропског глаголског система, који је имао више глаголских основа од којих је свака имала своје посебно значење, словенски глаголски систем имао је особину да сваки глагол има двије основе (презентску и инфинитивну (аорисну)), а те двије основе имају исто значење и видску вриједност – увијек. Тако се нпр. у раду *Глаголске основе примарних перфективних глагола* (2008) Стакић бави перфективним глаголима са суфиксом *ну* и њиховом утицају на

уобличавање инфинитивне и презентске основе примарних (неизведених) глагола у српском језику. Примарни, перфективни глаголи „ако су несвршеног вида, увек су трајни (дуративни), а ако су свршеног вида, увек су тренутни, Изведени, пак, глаголи (са граматичким видом): ако су несвршеног вида, увек су, бар у почетку, итеративни (понекад, под одређеним условима, итеративност може проћи у дуративност), а ако су свршеног вида, не могу, бар у почетку, бити тренутни, него означавају или почетак радње (*проговорити* – почети говорити), или завршетак радње (*доптовати* – завршити радњу путовања)” (Стакић 2008: 146).

Дакле, професор Стакић се, као што смо и показали, бавио глаголским основама у српском језику, тј. функцијом инфинитивне и презентске основе, како се одређују, те каква им је структура и у каквом су међусобном односу. Тај међусобни однос инфинитивне и презентске основе одавно је утврдила упоредна граматика словенских језика, и то: „а) да се сви прости глаголски облици групишу око инфинитивне или око презентске основе, б) да обе основе имају исто значење и исту видску вредност, в) да се формално увек разликују, г) да се никад једна основа не одређује другом и д) да се никада једна основа не може градити од друге” (Стакић 2010: 104). Стакићеве анализе су у потпуности провучене научном апаратом, увијек примјењиване и потврђене на богатом корпусу. У својим радовима М. Стакић зна имати друкчији став у односу на наше граматичаре, посебно према нпр. грађењу простих глаголских облика и слично. Међутим, и ако износи друкчији став, то увијек аргументује примјерима из савремене рјечничке грађе, позивајући се на научна достигнућа Упоредне граматике словенских језика, Историје српског језика, Палеославистике, те на савремено језичко осјећање и метод објективне и прецизне анализе. Овај врсни дијахроничар, који је историјским анализама обогаћивао сваки свој рад, јасно је показивао да за свако добро и правилно разумијање било које савремене граматичке структуре, неопходно је добро извориште, тј. сагледавање историјске слике датог проблема. Зато су радови професора Стакића незаобилазни и за сваког синхроничара који жели у потпуности заокружити слику проблематике коју проучава. Професор Стакић је репрезентативно научно име палеославистике које већ деценијама богати својим знањем ступце сваког важнијег филолошког часописа код нас и у региону, а мени је била част бити његов ђак.

ЛИТЕРАТУРА

- Барић et al. 2005:** Е. Barić, М. Lončarić, D. Malić, S. Pavešić, М. Peti, V. Zečević, М. Zninka, *Hrvatska gramatika*, Zagreb: Školska knjiga.
- Белић 1999:** А. Белић, *Историја српског језика* (Изабрана дела Александра Белића, т. 4), Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- Стакић 2007:** М. Стакић, Структура инфинитива и инфинитивних основа у српском језику, *Радови Филозофског факултета*, 9/1, Пале: Филозофски факултет, 167–171.
- Стакић 2008:** М. Стакић, Глаголске основе примарних перфективних глагола, *Радови Филозофског факултета*, 10/1, Пале: Филозофски факултет, 145–150.
- Стакић 2008а:** М. Стакић, Глаголске основе у српском језику, *Српски језик*, XIII, 353–363.
- Стакић 2010:** М. Стакић, *Морфо(но)лошке теме*, Београд: Друштво за српски језик и књижевност Србије.
- Стакић 2012:** М. Стакић, Структура и развитак имперфекта у српском језику, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 41/3, 23–61.
- Стакић 2013:** М. Стакић, Грађење имперфекта у савременом српском језику, *Српски језик*, XVIII, 87–109.
- Стакић 2014:** М. Стакић, Морфолошка структура трпног глаголског придева у српском језику, *Српски језик*, XIX, 147–166.
- Стакић 2015:** М. Стакић, Дублетни глаголски облици од презентске основе, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 44/3, 7–22.
- Стакић 2018:** М. Стакић, Морфолошки дублети глаголских облика од инфинитивне основе, *Српски језик*, XXIII, 283–302.
- Стакић 2018а:** М. Стакић, Нови погледи на морфологију глаголских облика, у: *Научни доприноси Радоја Симића*, уредници: Милош Ковачевић, Јелена Петковић, Владимир Поломац, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 179–195.
- Стојановић 1925:** Љ. Стојановић, *Српска граматика за I разред гимназије*, Београд: Књижара Геце Кона.
- Стојановић 1926:** Љ. Стојановић, *Српска граматика за III разред гимназије*, Београд: Књижара Геце Кона.

—————

VERBALSTÄMME IM SERBISCHEN GRAMMATISCHEN SYSTEM
(UNTER DER LUPE VON PROFESSOR MILAN STAKIĆ)

Zusammenfassung

In dieser Arbeit wurden die wichtigsten Beiträge von Professor Milan Stakic zum wissenschaftlichen Gedanke im Lichte der Verbalstämme im serbischen grammatischen System beobachtet und kritisch dargestellt. Er bearbeitete in mehreren seiner Werke die Struktur der Infinitiv – und Präsensstämme in der serbischer Sprache. Die Bestimmung (das Feststellen) der Infinitiv – und Präsensstämme ist nach dem Professor die wichtigste Frage in der Konjugation, die richtig festgestellten Stämme bestimmen auch die ordnungsmäßigen Erweiterungen – und die richtige Bestimmung des Verbstamms hängt von der Definierung ihrer Funktionen ab. Professor Stakić ist ein repräsentativer wissenschaftlicher Name der Paleoslawistik, der seit Jahrzehnten mit seinem Wissen die Spalten jeder wichtiger philologischen Zeitschrift bei uns und in der Region bereichert.

Stichwörter: Milan Stakić, Infinitivstamm, Präsensstamm, Diachronie

Biljana S. Samradžić